

[Jørgen Frederiksen]

arbejde, at vi ikke kan forsvare at lade dem svæve i uvished meget længere. Det gælder naturligvis ikke mindst for de kommuner, hvis økonomi på afgørende måde bliver forrykket ved vedtagelsen af disse forslag.

Det skulle vel også lette forslagernes gang, at indenrigsministeren har givet tilsagn om, at den arbejdsgruppe, som har udarbejdet betænkningen om det kommunale udgiftsbehov, skal fortsætte sit arbejde, og nye forslag, der eventuelt måtte dukke op under behandlingen af de foreliggende lovforslag, vil med fordel kunne tages op i arbejdsgruppen. Arbejdsgruppens næste rapport vil så indgå i de videre overvejelser.

Det er også vigtigt i den forbindelse, at indenrigsministeren har planer om et videregående udvalgsarbejde om kommunernes finansiering. Det ser ud til, at vi i de kommende år vil få lejlighed til at drøfte i lidt bredere perspektiv, hvordan balancen mellem statslig og kommunal finansiering skal forme sig på længere sigt. Sådanne overvejelser vil naturligt være næste skridt, men først må de mere nærværende udligningsproblemer finde en løsning.

Jeg skal derfor på socialdemokratiets vegne tilsige positiv og hurtig behandling af lovforslagene.

Thorndahl (FP):

Jeg vil gerne indledningsvis komplimentere ministeren og ministeriet for de meget fyldige og i mange henseender særdeles nyttige oplysninger, man har baseret lovforslagene på. Der er ingen tvivl om, at oplysningerne og betragtningerne vil få betydning i årene fremover. Om så oplysningerne er fuldstændige, vil udvalgsarbejdet i et vist omfang af-dække.

Der er heller ingen tvivl om, at lovforslagene teknisk set er uhyre komplicerede, og der er mange vanskeligheder forbundet med at forstå mekanismerne i tilskuds- og udligningsordningerne, specielt med hensyn til rimeligheden af fordelingsordningerne.

Det er også på den baggrund af betydning at konstatere, at kommunaludvalget vel maksimalt disponerer over 3-4 arbejdsdage til at gennemføre behandlingen af lovforslagene, en behandling, der for mit vedkommende vil eller i hvert fald burde indeholde en gennemgang af ca. 2.000 sider passende suppleret

med en række stikprøvevis konsekvensberegninger.

Jeg tror derfor egentlig ikke, at det er muligt at gennemføre det, man vil kunne kalde en sagligt uangribelig bearbejdning af lovforslagene. Jeg tror også, at det vil blive vanskeligt på et forsvarligt grundlag at udarbejde ændringsforslag. Med den valgte fremgangsmåde finder jeg det rimeligt at fastslå, at regeringen i realiteten har afskåret folketingets partier fra at udarbejde ændringsforslag til de fremsatte lovforslag. Det er en konsekvens, som jeg finder særdeles uheldig og beklagelig.

Denne lovbuket kan jo ikke sammenlignes med vore efterhånden meget velkendte, traditionelle økonomiske og overenskomstmæssige kriseindgreb, der af forskellige grunde hastes gennem folketinget. I de tilfælde er indgrebene jo af relativt kendt karakter, og i de allerfleste tilfælde af en teknisk set relativt ukompliceret karakter, men det gælder jo ikke for disse lovforslag.

Lovbuketten er som bekendt bebudet i regeringsprogrammet og gentaget i den redegørelse, som statsministeren i henhold til grundloven gav folketinget den 3. oktober 1978. På denne baggrund må det vel være rimeligt at antage, at kravet om en lovbuket af denne karakter næppe kan siges at være kommet fuldstændig bag på regeringen. Jeg finder derfor også anledning til på det skarpeste at kritisere regeringen for, at den umiddelbart før folketingssamlingens afslutning fremkommer med så omfattende lovforslag helt i strid med de aftaler, som folketingets partier i øvrigt har indgået omkring handlingerne og afslutningen af samlingen.

Jeg skal endvidere tillade mig at citere afslutningen af statsministerens redegørelse ved samlingens begyndelse den 3. oktober 1978 - folketingets forhandlinger 1978-79, sp. 18-19:

»Regeringen vil sætte alle kræfter ind på at formidle et bredt samarbejde, der ikke alene omfatter folketinget, men også de organisationer, hvis forståelse og medvirken er nødvendig, hvis de alvorlige økonomiske problemer skal løses på en holdbar måde.

Samarbejde forudsætter jo en positiv holdning og en god vilje hos alle de parter, der skal deltage i samarbejdet.

Da folketinget den 1. september drøftede regeringens tiltrædelseserklæring, stemte et